

Dopis věřícím CČSH v olomoucké diecézi

26. 3. 2020

Sestry a bratři!

S apoštolem Pavlem: přeji nám všem milost a pokoj od Boha, našeho Otce a Pána Ježíše Krista. Přátelé v Kristu, je tu nejtěžší zkouška našich časů. A většina našich věřících patří k lidem, kteří jsou epidemií koronaviru nejvíc ohroženi. Jsme ale ohrožení všichni. Přitom věříme, že to s námi nebude tak zlé jako při poslední pandemii. Španělská chřipka po první světové válce zabila víc lidí, než jich ve válce padlo, umřelo na ni 50 miliónů lidí... Otec mi vyprávěl, jak na španělskou chřipku zemřel jeho starší bratr. Jsem tady, protože otec to tehdy přežil. Naši rodiče a prarodiče museli přetrpět dvě světové války, my jsme, z Boží milosti, žili v dostatku a bezpečí a jenom sledovali, co za hrůzy se ve světě dějí. Teď prožíváme konec té pětasedmdesátileté idyly.

Víme ze Starého zákona, když se lidu Zaslíbené země vedlo dobře, zapomínali na Hospodina, a vraceli se k němu, až když nastaly těžké časy, I zde nás Písmo vede k obrácení. Co s námi bude? V čase koronaviru máme možná někdo před sebou jen dvacet dnů života. Tolik trvá průměrná doba od prvních příznaků do osudového konce. Ale vždyť přece nikdo nevíme, zda tu budeme ještě zítra, bez ohledu na to, jestli tu řádí nějaká pandemie nebo ne. Teď si jen lépe uvědomujeme, jak to s námi je. Jsme opravdu v čase pokání, v čase postním.

Není nám teď dovoleno setkávat se, scházet se a společně se modlit, ale pořád jsme spolu ve spojení, telefonicky, na facebooku, mailem, jak to jde. A modlíme se, za sebe navzájem, za všechny karanténou odříznuté od světa a zvláště za náboženskou obec CČSH v Litovli, její farářku sestru Haltofovou a její rodinu, za všechny nemocné a za všechny ohrožené. Modlíme se za všechny v první linii boje s koronavirem, za zdravotníky, sociální pracovníky, hasiče, policisty a vojáky a také za všechny, kteří pracují pro druhé a pomáhají druhým. Modlíme se za naši církev, za všechny křesťany, za náš národ a za celý svět. A děkujeme Pánu, že nás nese. Sledujeme, jak se naše sbory stávají centry pomoci pro potřebné lidi, a jak se přitom věnují duchovní péči o věřící, kteří se nemohou sejít na bohoslužbách. V době, kdy se celá společnost semknula, jsou naši věřící často úžasní. Jeden příklad: hovořil jsem telefonicky s naší vzácnou sestrou Ožanovou, má přes osmdesát let, byla mnoho let členkou diecézní rady a ještě déle předsedkyní rady starších v Ostravě – Michálkovich. Říkala: s manželem jsme zdraví, nikam nemusíme chodit, dcery nám všecko donesou. A také mi nosí látku, ušila jsem sto roušek. Zeťák přišel, že by potřeboval ještě další, tak šiju dál... Děkujeme Pánu za každý takový postoj a takovou pomoc!

Jaké nás čekají časy? Jak se bude tahle krize vyvíjet? Nevíme. A ani nevíme, jak budeme moci být potřební. Ale, sestry a bratři, osvědčujeme se a už jsme se osvědčili jako Ježíšovi lidé ve světě. Děkuji vám za věrnost, vydržíme. Pán Ježíš říká, kde je náš poklad, tam bude i naše srdce.

Váš bratr biskup Rudolf